

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Gerard Bieniek

SSA Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa N.(...) Spółki z o.o. z siedzibą w N.
przeciwko N. S.(...) Spółce z o.o. z siedzibą w N.
o zakazanie czynów nieuczciwej konkurencji,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 września 2008 r.,
zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 6 marca 2008
r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 6 marca 2008 r. odrzucił apelację powoda odnośnie żądania zakazania czynów nieuczciwej konkurencji, a to wobec braku przedmiotu zaskarżenia. Sąd uznał, że Sąd Okręgowy w W. zaskarżonym apelacją wyrokiem z dnia 25 czerwca 2007 r. orzekł jedynie o żądaniach związanych z naruszeniem prawa ochronnego na znak towarowy. Za tym stanowiskiem, w ocenie tego Sądu, przemawia „oznaczenie w rubrum przedmiotu sporu oraz uzasadnienie wyroku”.

W zażaleniu a to postanowienie powód wniósł o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Trzeba zauważyć, że w kodeksie postępowania cywilnego zostały zróżnicowane i ustawowo wskazane niezbędne elementy sentencji wyroku i uzasadnienia wyroku. Przepisem, który określa treść sentencji wyroku, jest art. 325 k.p.c. Według tego

przepisu sentencja powinna zawierać rozstrzygnięcie sądu o żądaniach stron. Z kolei art. 328 § 2 k.p.c. wymienia niezbędne elementy uzasadnienia orzeczeń sądowych wydanych w pierwszej instancji, którymi są: wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia i wyjaśnienie jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa. Rozstrzygnięcie sądu o żądaniach stron wymienione jest więc tylko w art. 325 k.p.c., jako obligatoryjny element sentencji wyroku, a nie jego uzasadnienia.

Rację zatem ma żalący jedynie o tyle, o ile twierdzi, że o treści wyroku decyduje nie uzasadnienie, a jego sentencja (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27.06.1969 r., III CRN 291/69, OSNCP 1970, Nr 3, poz. 527); sentencja wyroku przeto rozstrzyga o żądaniu stron w sposób samodzielny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19.01.1968 r., III CRN 420/67, niepublikowane). Wbrew jednak stanowisku żalącego z sentencji wyroku Sądu pierwszej instancji w sposób jednoznaczny wynika, że tym wyrokiem Sąd oddalił jedynie powództwo o zaniechanie naruszeń prawa ochronnego na znak towarowy. Brak więc negatywnego rozstrzygnięcia w sentencji wyroku o żądaniach wynikających z zarzucanego pozwanemu czynu nieuczciwej konkurencji nie daje podstawy do wniesienia apelacji od niewydanego w tej materii orzeczenia (por. SN z 02.06.64; I PR 10/63, OSNC 1965/5/89). Skutkuje bowiem dla powoda brakiem przedmiotu zaskarżenia, a w konsekwencji niedopuszczalnością apelacji na podstawie art. 370 k.p.c.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w postanowieniu.